

alleg. 60. num. 44. Flamin. Paris. de resignat. lib. 8. cap. 9. num. 102. (24. Episcopus Civitatum unitarum potest Concursum facere in Civitate, in qua reperitur, modo cum interventu Examinatorum Diœcesis, in qua sita est Parochialis; Sac. Cong. Conc. in Civitate Castellanae, et Hortanae 24. Septemb. 1639. Vide tamen verb. Conc. Episcopale num. 6. (25. Concursus Parochialium vacantium, in Abbatibus, Commendis, aliisque locis subjectis Prælati non habentibus Jus congregandi Synodum debet fieri in Civitate residentiali vicinioris Episcopi, cum ad ipsum spectet talium Parochialium Concursum edicere, et convocare, ut pluries censuit Sacra Congreg. Concil. et signanter in Forosempronensi 18. Martii 1591. in Castri Durantis 30. Aprilis 1611. et sæpe alibi. (26. Adeoque, si Civitas vicinioris Episcopi, occasione Pestis v. gr. sit bannita, et aditus sit præclusus ad eundem Episcopum vicinior, detur potius facultas prorogandi tempus Concurrentium, quam Concursum permittere in loco subjecto Abbati, sive alii inferiori Prælato non habenti jus congregandi Synodum, et examinatores Synodales eligendi, ut censuit Sacra Congregatio Concilii in Nullius Terræ Guastallæ, Parmensis Diœcesis 17. Aug. 1630. (27. Immo Episcopus ipse Abbas, seu Commendatarius Abbatia nullius Diœcesis, non potest ibi Concursum facere, sed debet Concursum convocare in sua Diœcesi; eadem Sac. Congregat. in Celsonen. 27. Septemb. 1602. (28. Potest tamen Episcopus in quocumque loco existat, etiamsi sit extra locum examinis, et etiam absentibus Examinatoribus, eligere magis idoneum, cum ad ipsum solum id spectet sine Examinatoribus; Garcia, de Benefic. part. 9. c. 2. num. 59. Massobrius in sua praxi requisit. 5. num. 20. Barbosa, de offic. et potest. Parochi dict. c. 2. part. 1. num. 93. et alii; Cardinal. de Luca, de Paroch. disc. 1. n. 20. Monacell. tom. 1. tit. 4. formul. 16. num. 2.

(29. Examen concurrentium debet fieri ab Episcopo, vel eo impedito ab ejus Vicario, et aliis Examinatoribus Synodalibus non paucioribus quam tribus, textu expresso in Concil. Tridentin. dict. sess. 24. c. 18. ibi: « Examinentur ab Episcopo, vel eo impedito, ab ejus Vicario Generali et ab aliis Examinatoribus, non paucioribus quam tribus. » (30. In Concursu possunt adhiberi plusquam tres Examinatores Synodales, sed non pauciores. Sic decisum fuisse a Sacra Congreg. Concilii refert Garcias de Benefic. part. 5. cap. 9. num. 52. Barbosa ad Trident. d. sess. 24. cap. 18. n. 80. et de Offic. et potest. Parochi part. 1. cap. 2. num. 52. (31. Examinatores ad minus sex debent eligi quotannis in Synodo Diœcesana, textu expresso in Tridentino dict. sess. 24. cap. 18. ibi: « Examinatores autem singulis annis in Diœcesana Synodo ab Episcopo, vel ejus Vicario, ad minus sex proponantur, qui Synodo satisfaciant, et ab ea probentur. » (32. Examinatores Synodales in Synodo ad summum viginti eligi posse tenent Aldan. in compend. Canon. resolut. lib. 3. tit. 9. num. 29. et

Barbosa ad Tridentinum loc. cit. num. 85. attestantes ita fuisse decisum a Sac. Congreg. Concil. in Cæsaraugustana 13. Martii 1623. (33. Examinatores electi in Synodo perdurant usque ad novam Synodum, licet quolibet anno non celebretur; Sacra Congregatio Concil. in una Imolen. 10. Decembris 1695. (34. Si examinatores ante celebrationem alterius Synodi moriantur, vel in longinquâ recedant, sive omnes, sive tot, ut non remaneant tres, Episcopus cum approbatione Capituli subrogabit alios æque idoneos, dummodo semper utatur existentibus. Sic pluries censuit Sac. Congreg. Conc. et signanter in una Cæsaraugustana 13. Martii 1623. et in alia Monopolitana 13. Julii 1630. et tenuit Rota in Panormitana Archipræsbyteratus 3. Decembris 1618. coram Buratto, et in eadem 5. Julii 1620. coram eodem inter ejus impressas decis. 479. num. 2. ubi habetur, Clementem VIII. speciali Indulto concessisse Episcopis facultatem deputandi Examinatores extra Synodum, deficientibus, vel impeditis Synodalibus, dummodo infra annum a Synodo celebrata; et decrevisse, quod statim lapso anno talis facultas, et eorum auctoritas expiret, ut refert Barbosa ad Tridentinum d. sess. 24. c. 18. num. 93. et de Offic. et potest. Parochi loc. cit. num. 59. et in Collectan. Bullar. verb. Examinatores Synodales num. 11. Garcias d. part. 9. de Benefic. c. 2. num. 73. (35. Hodie tamen occurrente casu peti solet facultas a Sac. Congreg. Episcop. vel Concilii, quæ subrogationem indulgere solet ad sex menses, et aliquando usque ad proximam futuram Synodum, dummodo casu vacationis occurrente semper utatur existentibus. Ita testatur Nicolius in flosculis, verb. *Examen*, sub num. 1.

(36. Examinatores necessario eligi debent, qui sint Magistri seu Doctores, aut licentiati in Theologia, vel Jure Canonico, si extent; alioquin alii Clerici sunt eligendi, qui ad id videbuntur magis idonei, textu expresso in Trid. loc. cit. ibi: « Sint vero hi Examinatores, Magistri, seu Doctores, aut Licentiati in Theologia, aut Jure Canonico, vel alii Clerici, seu Regulares etiam ex ordine Mendicantium, aut etiam Sæculares, qui ad id magis videbuntur idonei. » (37. Unde Sac. Congreg. Concil. in una Senonensi sub die 19. Februarii 1628. censuit, « Episcopum non posse eligere Examinatores Synodales, qui non sunt Doctores, seu Magistri, aut Licentiati in Theologia, aut Jure Canonico, si extent; alioquin alios Clericos esse eligendos, qui ad id magis idonei videbuntur. » Et postea in una Turritana sub die 10. Martii 1629. censuit, « in prædictos Examinatores Synodales non posse eligi Clericos sæculares, aut Regulares, qui dictis gradibus non sint insigniti, nisi ulli viri qualitatis superius expressæ non extent, quo casu sunt eligendi, qui ad munus exercendum magis idonei videbuntur, eorumque vota æqualis valoris, et efficaciam erunt, sicut aliorum. » (38. Et cum quæsitum fuisset: An Examinatores, tam ex Capitulo, quam ex Clero deputati in Synodo, qui non sunt Doctores, debeant denuo depurari ex dispositione

Sacri Concilii Tridentini, Sacra Cong. Concil. in una Fulginaten. 18. Novembris 1645. ad cap. 18. sess. 24. de reformat. censuit electionem sustineri tamquam de magis idoneis. (39. Tales electi Examinatores debent ad sacra Dei Evangelia jurare se fideliter munus suum executores; textu expresso in Tridentino loc. cit. ibi: « Jurentque omnes ad Sancta Dei Evangelia se, quacumque humana affectione postposita, fideliter munus executores. » (40. Hoc juramentum est de forma substantiali, eoque deficiente Examinatores non dicuntur legitimi, et Concursum factus coram eis ante præstitum juramentum, est nullus; Sac. Congregat. Concil. in una Bisinianen. sub die 2. Decembris 1628. ubi censuit, « Concursum factus non præstito juramento ab Examinatoribus Synodalibus fuisse nullus, sed ex gratia convalidandos, facto verbo cum Sanctissimo, qui confirmavit, et convalidavit; » ut refert Barbosa de Offic. et potest. Parochi, loc. cit. num. 78. et ad Concilium Trident. loc. citat. num. 105. et in Collectan. decis. Apostol. verb. *Concursum* num. 18. et tenent communiter Doctores. (41. Sufficit tamen ad validitatem Concursum quod hoc juramentum sit semel præstitum, sive in Synodo, sive extra Synodum. Non enim requiritur, quod juramentum præstetur in Synodo, ut communiter tradunt Garcias de Benefic. part. 9. cap. 2. num. 359. Lotter. de re Benefic. l. 2. qu. 31. num. 94. Pax Jord. tom. 2. lib. 10. tit. 8. num. 133. Card. de Luca de Paroch. disc. 3. num. 8. Gavant. in praxi Synodi, cap. 31. num. 8. Pignatell. tom. 1. consult. 13. Monacell. tom. 1. tit. 6. form. 7. num. 3. et alii passim. Et desumitur ex ipso Tridentino loc. cit. quia cum ibi Concilium concedat posse eligi in Examinatores etiam Regulares, qui non interveniunt in Synodo, manifeste colligitur, et quod extra Synodum possint hujusmodi juramentum præstare; et fuit expresse a Rota decisum in una Fanen. Parochialis 28. Julii 1596. coram Corduba. Examinatores in Concursu tenentur iudices esse non tantum doctrinae, sed et cæterarum dotium, quæ necessaria sunt ad Parochiale officium; Bened. XIV. in Const. 68. tom. 1. incip. *Cum illud*.

(42. Concursum est nullus, in quo cum Examinatoribus Synodalibus alius intervenit, qui non erat de Synodalibus, isque examinavit; Sacra Congregatio Concil. in Messanen. 9. Septembris 1628. et 15. Decembris 1629. Rota in Bassanensi Parochialis 18. Febr. 1628. coram Card. Virili, et in Niciens. Parochialis 23. Junii 1629. coram eodem. Et tenet Fagnan. in cap. *Cum sit ars, et qualitate* n. 55. ubi refert, quod Sacra Congregatio consulta ab Episcopo Carthaginensi, an Concursum, et Examen pro Parochialibus providendis factum a tribus, vel quatuor Examinatoribus Synodalibus una cum aliis tribus, vel quatuor, ab Ordinario tamen deputatis, sit contra formam Tridentini Concilii, et provisiones Parochialium, sic ab eo Ordinario factæ, sint nullæ, et Sedi Apostolicæ reservatæ, (43. « respondit esse contra formam a Tri-

tino Concilio præscriptam, nulliusque esse momenti, et collationem ad Sedem Apostolicam vigore Constitutionis Sancti Pii V. esse devolutam. » (44. Si vero cum Examinatoribus Synodalibus intersit aliquis, qui non sit Examinator Synodalis, isque post examen interroget tantum honoris causa, nec det votum, nec se subscribat, Concursum est validus. Talis enim Concursum est habitus juxta formam Concilii in substantialibus observatam, cum sit factus ex solo Examinatorum Synodalium examine, et voto; et mutatio circa non substantialia non inducat mutationem formæ; Rota recent. p. 2. dec. 26. n. 3. Non enim prohibet Concilium, quin alii materialiter intersint Concursum, ac proinde censetur permittere; argum. text. in leg. *Nec non, §. Quod eis, ff. ex quibus caus. major.* et ita expresse declaravit Sac. Congreg. Concilii die 2. Septembris 1634. nempe Sac. Congregat. censuit « Concursum esse nullum, quando Examinator non Synodalis Suffragium suum dat cum aliis Synodalibus; Secus si tantum interroget, et alii suffragium ferant in numero debito. » (45. Concursum est nullus, ubi fuerint adhibiti Examinatores deputati in Synodis præcedentibus, quatenus tamen prædicti Examinatores in Synodo posteriori non fuerint confirmati; Sacra Congreg. Concil. in Neapolitana 13. Julii 1630. (46. Examen factum sine Examinatoribus Synodalibus in collatione Parochialium Jurispatronatus Ecclesiastici, seu Laicalis, vel mixti, quando plures præsentantur, est nullum; Sacra Congr. Concilii in Vercellen. 21. Martii 1643.

(47. Episcopus non habet votum decisivum in Concursu, sed tantum accedit, ubi vota sunt paria, aut singularia; Concilium Tridentinum loc. citat ibi: « Quorum votis, si pares, aut singulares fuerint, accedere possit Episcopus, vel Vicarius, quibus magis videbitur. » (48. Approbatus autem nemo censetur, si ex tribus Examinatoribus quilibet eorum unum approbaverit, et alii duo approbatum ab altero reprobaverint, licet Episcopus uni accedat. (49. Idem dicendum quando sunt quinque Examinatores, et quilibet eorum approbat unum ex examinatis, et cæteri quatuor reprobant approbatum ab altero, tunc enim nemo approbatus censetur, licet Episcopus uni accedat. (50. Idem etiam dicendum si unus tantum compareat ad se examinandum coram tribus Examinatoribus, uno illorum approbante, et aliis duobus reprobantibus, quia illi non potest accedere Episcopus, et talis examinatus dicitur reprobus. Ita decisum fuisse a Sac. Congr. Conc. refert Garcias de Benefic. part. 9. c. 2. n. 60. (51. Non spectat ad Examinatores, sed ad Episcopum solum judicare, et eligere quis ex Concurrentibus ad Parochiam vacantem sit magis idoneus. Sic decisum fuisse a Sacra Congregatione Concilii referunt Zerola in praxi Episcoporum, part. 1. verb. Parochia § 2. Garcias dict. cap. 2. num. 103. Barbosa de Offic. et po-



est Parochi loc. cit. num. 90, et ad Tridentinum loc. cit. num. 121 et alii.

(52. Reiectus autem in Concursu Parochialis potest provocare ad novum examen coram Iudice Appellationis, etiam antequam doceat de irrationabili iudicio Episcopi; Sac. Congreg. Conc. in Urbinate. sub die 9 Septembr. 1628. (53. Atque ita intelligendam esse Constitutionem Sancti Pii V. alias dixit eadem Sacra Congregatio in una Montis Regalis 2 Augusti 1607. (54. Et sic pariter fuit declaratum, quod novus Concursus dandus sit in Urbe, ubi fuit appellatum a mala Episcopi electione, et ad eandem Urbem pro novo Concursu vocandus sit praelectus ab Episcopo; eadem Sacra Congregat. Concil. in Reatina 16 Martii 1630, et in Pisana 17 Junii ejusdem anni 1630. (55. Immo quia in casu illius decisionis Sacrae Congregationis praelectus noluit accedere, eadem Sacra Congreg. sub die 17 Aug. ejusdem anni 1630. mandavit « significari D. Datario, ut expediret Bullas ad favorem appellantis, amoto a Beneficio detentore. » (56. Dato quod examen omnium Concurrentium una die fieri non possit, poterit in alia continuari. Si vero suspicio aliqua sit, quod Examinandi secunda die veniant in cognitionem interrogationum Examinis praecedentis, nova tunc poterit fieri interrogatoria, ut censuit Sacra Congregatio Episcop. et Regularium sub die 20 Jul. 1591. Nunc tamen servanda est novissima dispositio Clementis XI. et Benedicti XIV. adducta supra ante art. 1, num. 4 et 5. (57. Canonicatus Pœnitentiariae, et Canonicatus Theologalis debet conferri per Concursum ex novissima dispositione Benedicti XIII. in Constitut. incip. *Pastoralis*.

(58. In Concursu ad Parochialem, si collatio pertinet ad Episcopum, iudicium de digniori ex approbatis ab Examinatoribus, pertinet ad illum; si vero Beneficium sit Patronatus Ecclesiastici, tunc praelatio ad Patronum spectat. Si Patronatus sit laicus, ab Examinatoribus deputatis approbandum, sed sine Concursu, Patronus debet eligere. Si tamen in Patronatu laicali plures sint Patroni, et a singulis suos presentetur, ita ut singuli non habeant jus præ alio, tunc Concursus instituendus est, et ad Episcopum pertinet praelectio inter approbatos, ut ex Decreto Sac. Congreg. apud Barbosam; Benedictus XIV. de Synodo Diœces. lib. 4, cap. 8, § 8 et 9.

(59. Concursus habendi pro collatione Parochialium lege praescribuntur a Bened. XIV. tom. 1, Constit. 68, incip. *Cum illud*. Vide supra ante art. 1, ubi sub num. 5, traditur summarie dispositio dictae Constitutionis.

(60. Quo ad Parochiales, et Beneficia, quæ conferri debent per Concursum, vel non; vide verb. *Beneficium*, etc., art. 3. a num. 31. ad num. 57.

## ADDITIONES AUCTORIS.

(61. Terminus ille decem dierum, et ad summum viginti dierum, qui prorogari ab Episcopo regulariter nequit, non est pro perfectione Concursus, sed pro convocatione eorum, qui concurrere volunt, ut monent Barbos. ad Concil. Trident. sess. 24, cap. 18, num. 58. de Reform. Ventrigl. Prax. For. Eccl. p. 3, adnot. 5, § 1. num. 15. Loter. de re Benef. lib. 2, quæst. 35, num. 48, et seq. (62. Quo fit, ut elapso etiam termino illo, liberum Episcopo sit differre Concursum usque ad ultimam diem semestris, si vacatio contigerit in suo mense, et pariter usque ad ultimam diem trimestris, si evenerit in mense reservato, ut præter mox allegatos firmant Massobr. in Prax. habend. Concurs. req. 5, dub. 10, num. 2. Fagnan. de Jurepatron. part. 5, con. 10, cas. 1, num. 50.

(63. Quod si Episcopus in edicto pro convocatione nullam habuit mentionem de die, quo Concursus convocandus esset, debet omnibus, qui in albo Concurrentium se descriperunt, notifi are diem hunc, et quidem non per novum edictum, sed per citationem personalem, idque quia ubi certus est oppositor, citandus est personaliter, et non per edicta, ut tradunt Ventriglia in Prax. For. Eccles. t. 2, adnot. 5, § 1, num. 17. Leuren. For. Benefic. part. 1, c. 3, § 4, quæst. 180, in fin.

## ADDITIONES EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

(64. Non est hic omittendum Episcopi Novariensis Josephi Mariæ Maraviglia documentum, qui in aureo suo et perraro tractatu de Legibus Prudentiæ Episcopalis Lege 187, hæc habet: Episcopalis Prudentiæ praxis, et consuetudo ea est, ut Clericus ille velut aptior ad beneficium obtinendum, et ad exercendam animarum curam approbetur, qui ex majori Synodali Examinantium parte magis reputatur idoneus. (65. Mos iste instituendi, sive probandi Concursus fere apud omnes Episcopos inolevit, quo tamen doctrinæ, vel rationis fundamento id sit institutum, nemini hactenus factis deprehensum est. (66. Neque praxis ejusmodi sola consuetudine firmanda est, cum ex cap. de consuetud. ex cap. Cleric. de Judiciis, et ex cap. de Sacros. Eccles. non omnis consuetudo faciat doctrinam probabilem amplectendam, doctrina namque probabilis fit talis potius ratione, quam autoritate, aut consuetudine, ut optime Brav. exerciti. 1. Pasqualig. decis. 2, et alii quamplures. (67. Cum igitur Episcopalis prudentiæ munus id unum sit, ut semper rationabilius operetur, et possit Episcopus plerumque rationabilius agere adhærendo probabiliori unius Examinatoris iudicio, quam minus probabili plurium sententiæ, et voto, hinc sequitur apertissime in Episcopi arbitrio positam esse, idque tutissima conscientia, illius concurrentis electionem ad beneficium, cui etiam major. (68. Examinatorum numerus

suis renuat votis, favente huic doctrinæ Jure Civili, et Canonico in l. § *neque*, cap. de veter. Jure enuclean. ubi habetur; « sed neque ex multitudine auctorum, quod melius, et æquius est judicari debet, cum possit unius forsant sententia, et multos, et majores aliqua in parte superare » et ex cap. *Capellanus*. de feriis habetur, Summum Pontificem ex duabus propositis opinionibus, magis singularem elegisse, ex eo quod meliori, et probabiliori inniteretur rationi. (69. Quæ prudentiæ regula servari poterit ab Episcopo etiam in aliis publicis consulentiis Do-

ctorum congressibus ad id genus alia institutis, in quibus unius opinio, dummodo sit optima ratione munita, poterit communi præferri; omnis enim opinio habet probabilitatem a ratione, quæ dicitur probabilitas intrinseca, nimirum ex principio intrinseco, ad differentiam probabilitatis extrinsecæ, quam facit opinantium auctoritas. (70. Cum itaque possit esse melior ratio in uno, quam in pluribus, et ideo etiam probabilitas major, sic poterit ab Episcopo unius tantum opinio eligi, et probari in quocumque eventu, relicta multorum opinione contraria.

## CONCUSSIO.

Vide verb. *POENA*. art. 2, a num. 82 ad 85.

## CONDITIO

PROUT EST IMPEDIMENTUM MATRIMONII.

Vide verb. *MATRIMONII QUOAD IMPEDIMENTA*, art. 1, a n. 16 ad 22.

## CONDUCTIO. CONDUCTOR.

Vide verb. *LOCATIO PER TOT.*

## CONFESSARIUS.

## SUMMARIUM.

ARTICULUS I. — *Quæ requirantur in Confessario ad valide, et rite ejus officium exercendum.*

1. In Confessario, ut valide ejus officium exerceat, requiritur intentio, potestas Ordinis, et Jurisdictionis. — 2. Intentio Confessarii est conditio sine qua non. — 3. Talis intentio, ut sit sufficiens, debet esse actualis, vel virtualis; non sufficit habitualis. — 4. Potestas Ordinis necessario requiritur in Confessario, quia solus Sacerdos est legitimus Sacramenti Pœnitentiæ Minister, usq. ad n. 5. — 6. Potestas Jurisdictionis etiam necessario requiritur in Confessario; cum absolutio data a Sacerdote sine Jurisdictione sit nulla, usq. ad n. 10. — 11. Defectu Jurisdictionis simplex Sacerdos non approbatus neque valide potest absolvere a peccatis venialibus, aut mortalibus alias confessis, usq. ad n. 42. — 13. Possunt tamen simplices Sacerdotes in articulo mortis absolvere nedom a venialibus, et mortalibus alias confessis, sed insuper a quibusvis casibus, et Censuris, etiam reservatis. — 14. Pro tali casu Ecclesia dat Jurisdictionem omnibus Sacerdotibus, etiam degradatis, Excommunicatis vitandis, Irregularibus, Apostatis, seu hæreticis. — 15. Talis ampla potestas extenditur ad probabile periculum mortis. — 16. Simplex Sacerdos non potest in tali articulo absolvere præsentem Sacerdote approbato, usq. ad n. 17. — 18. Confessarius Sacramentum Pœnitentiæ sine debita intentione ministrans peccat graviter, et sacrilege. — 19. Immo graviter peccaret, et sacrilegium committeret, etiamsi Sacramentum simularet ex gravi metu, vel alia causa, usq. ad n. 21. — 22. Potest tamen Confessarius, qui reperit penitentem absolutione indignum, obmurmurando recitare *Pater noster*, vel hujusmodi, ne prodat apud adstantes penitentis indignitatem. — 23. Nemo sine potestate Ordinis, etiamsi esset in Sacris constitutus, potest in ullo casu Confessiones excipere. — 24. Hinc Sacramentaliter audens absolvere cum non sit Sacerdos, sit suspectus ab hæresi, et si compleverit vigesimum annum est degradandus, et brachio Sæculari tradendus, et ultimo supplicio afficiendus.

— 25. Nullus Sacerdos sive Sæcularis, sive Regularis potest confessiones excipere sine potestate jurisdictionis, sive sine approbatione, aliter absolutio esset nulla, gravissime peccaret, et rigide posset, et deberet puniri usque ad n. 27. — 28. Potestas Jurisdictionis est duplex, ordinaria scilicet, et delegata. Quid sit utraque hæc potestas? usque ad n. 29. — 30. Quomodo differant inter se potestas Ordinis, et potestas Jurisdictionis quantum ad facultatem absolvendi? usque ad n. 32. — 33. Error communis potest dare jurisdictionem, si in vero sensu capiatur. Hinc error communis potest capi dupliciter; Error communis cum titulo colorato, seu putativo et error communis sine titulo colorato, et putativo; et quid sit uterque hic error communis? usque ad n. 35. — 36. Error communis cum titulo colorato, et putativo dat jurisdictionem ad valide absolvendum, licet occultum subsit impedimentum ex jure positivo proveniens. — 37. Secus autem si defectus, seu impedimentum esset ex jure naturali, vel divino proveniens. — 38. An autem etiam error communis sine titulo colorato, seu putativo det jurisdictionem ad valide absolvendum, fiat duplex contraria sententia, una negativa, altera affirmativa: et quamvis sententia negativa sit communior, affirmativa tamen est magis pia, communi utilitati, et animarum saluti magis consentanea, usque ad n. 42. — 43. In Confessario ultra tria requisita ad valide absolvendum, scilicet intentio, potestas Ordinis, et potestas Jurisdictionis, requiruntur alia tria ad rite, licite, et digne absolvendum, scilicet Probitas, Scientia, et Prudentia. — 44. In confessario ita requiritur probitas, ut si existens in peccato mortali scienter ministrat Sacramentum Pœnitentiæ, peccat mortaliter, ad n. 45. — 46. Immo Confessarius si absolvat in mortali, quamvis continue Confessiones audiat, toties peccat, quoties successive aliquem absolvit, ut sentiunt multi Doctores. — 47. Quamvis tamen id negent aliqui; et varii alii merito dicunt esse probabile, quod talis Confessarius tantum semel peccet, ex quo videatur esse unicum tantum continuatum ministerium. — 48. Ut Confessarius licite, et digne audiat confessiones, debet habere saltem scientiam medicorum, qua cognoscat id, quod ad suum spectat offi-